

Мълчание.

Бистра отпуца на прозореца глава, велушана въ чуруликанията на птичките изъ градината.

Инокентий.

(Като погледва изъ прозореца). Не е бивало такава пролѣтъ!

Бистра.

(Само повдига глава, погледва дѣда си и пакъ се обръща).

Инокентий.

(Трѣпва при тоя погледъ) (съ мжка). Знаешъ ли Бистро, че като ме погледна, сѣкашъ майчина ти погледъ бѣше.

Бистра.

(Неразбрала, пакъ го погледва).

Инокентий.

(Унесено). Чудна прилика! . . .

Бистра.

Кога се е снемала мама, дѣдо?

Инокентий.

(Съ боль). На твоя възраст бѣше.

Бистра.

(Прѣсича го, дошло ѝ стара мисль). Слушай дѣдо: азъ много пжти съмъ те молила, защо ми не дадешъ портрета ѝ. Майка ми е, а нѣмамъ портрета ѝ?

Инокентий.

И то ще бѣде, Бистро: Цѣлото ми богатство оставямъ тебъ и на Еремця.